

Samuel Koivunen

KATTOTEMPAUS – YHTEISELLÄ ASIALLA

Varainkeruutapahtuma Kanadan ulkosuomalaisessa seurakunnassa

Opinnäytetyö

CENTRIA AMMATTIKORKEAKOULU

Kansalaistoiminnan ja nuorisotyön koulutusohjelma

Lokakuu 2013

TIIVISTELMÄ OPINNÄYTETYÖSTÄ

Yksikkö	Aika	Tekijä/tekijät
Humanistinen ja kasvatustieteiden yksikkö, Ylivieskan yksikkö	Lokakuu 2013	Samuel Koivunen
Koulutusohjelma		
Kansalaistoiminta ja nuorisotyö		
Työn nimi		
KATTOTEMPAUS – YHTEISELLÄ ASIALLA. Varainkeruutapahtuma Kanadan ulkosuomalaisessa seurakunnassa.		
Työn ohjaaja	Sivumäärä	
KT Reetta Leppälä	36+2	
Työelämäohjaaja		
Opinnäytetyö on tehty varainkeruutapahtumasta, joka järjestettiin Kanadassa Vancouverissa viides toukokuuta vuonna 2013. Varoja kerättiin ulkosuomalaisen Emmaus-kirkon kirkkorakennuksen vuotavan katon korjaukseen. Varainkeruussa onnistuttiin ja osallistujat kokivat tapahtuman mielekkääksi. Siihen osallistui 63 henkeä ja päivän keräystulos oli 4500 Kanadan dollaria. Tapahtuma koostui harjoituksesta, varainkeruuhjelmasta sekä ruokailusta. Teoriaosuudessa käsitellään tapahtuman järjestämistä prosessina sekä Kattotempaukseen liittyviä keskeisimpiä asioita, kuten vapaaehtoistyötä ja hengellistä musiikkia. Ulkosuomalaisuus osiossa kerrotaan Kanadan suomalaisten taustoja.		
Asiasana		
hengellinen musiikki, järjestäminen, tapahtumat, ulkosuomalaisuus, vapaaehtoistyö		

ABSTRACT

CENTRIA UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES Humanities and Education, Ylivieska	Date October 2013	Author Samuel Koivunen
Degree programme Civic Activity and Youth Work		
Name of thesis RAISING THE ROOF. Fund raising in the Finn abroad Church in Canada		
Instructor Ed.D Reetta Leppälä		Pages 36+2
Supervisor		
The topic of this thesis was a fund raising event, which was organized in Vancouver, Canada on the fifth of May 2013. Funds were collected for repairing the leaking roof of Emmaus Church. The fund raising was successful and participants found it meaningful. Altogether 63 people took part in the event and the total amount of collected money was 4500 Canadian dollars. The event consisted of a spiritual moment, common program and a lunch. The theory part focuses on organizing an event as a process and on essential issues such as voluntary work and spiritual music. In the part dealing with Finns abroad the backgrounds of Canadian Finns are discussed.		
Key words events, Finn abroad, organizing, spiritual music, voluntary work		

TIIVISTELMÄ

ABSTRACT

SISÄLLYS

1 JOHDANTO.....	1
2 KEHITTÄMISTEHTÄVÄT.....	3
3 ULKOSUOMALAISUUS.....	4
3.1 Kanada Suomalaisten siirtolaiskohteena	4
3.2 Kirkon ulkosuomalaistyö	5
3.2.1 Ulkosuomalaistyö Kanadassa	6
3.2.2 Vancouverin Emmaus-kirkko	7
4 VAPAAEHTOISTYÖ	10
4.1 Vapaaehtoistyön hengelliset periaatteet	11
4.2 Aktiivinen kansalaisuus	11
4.3 Vapaaehtoistyön anti	12
5 HENGELLINEN MUSIIKKI.....	14
5.1 Seurakunnan musiikkielämä ja sen tavoitteet	15
5.2 Musiikkielämä jumalanpalveluksissa	15
5.3 Konsertit	16
6 TAPAHTUMAN JÄRJESTÄMINEN	17
6.1 Suunnittelu	18
6.1.1 Tavoite	19
6.1.2 Tavoiteltava viesti	20
6.1.3 Kohderyhmä	20
6.1.4 Paikka, ajankohta ja kesto	21
6.1.5 Ohjelman laatiminen	23
6.1.6 Tehtävien jakaminen.....	24
6.1.7 Markkinointi	25
6.2 Toteutus	27
6.3 Jälkimarkkinointi.....	29
6.4 Palaute.....	30
7 POHDINTA.....	32
LÄHTEET.....	35

LIITTEET

1 JOHDANTO

Kanadassa ulkosuomalaisella seurakunnalla on hyvin erilaiset lähtökohdat kuin meillä täällä Suomessa. Kirkollisveron sijaan kirkon kulut katetaan kolehdist ja lahjoituksista saaduilla varoilla. Rahalliset resurssit vaikuttavat oleellisesti myös työntekijämäärään. Vancouverin ulkosuomalaisella kirkolla, Emmauksella, on kaksi palkattua työntekijää: pappi ja sihteeri. Tämän lisäksi kanttori tekee töitä kertaluontoisesti palkattuna. Merkittäväksi voimavaraksi nousee vapaaehtoistyö. Emmaus-kirkolla on suuri ja innokas joukko vapaaehtoisia. Kirkko on paikka, jossa kohdataan muita suomalaisia sekä pidetään suomalaisuutta yllä. Kirkossa käymistä ei myöskään vieroksuta vaan se on enemmänkin tapa.

Tein yhdessä tulevan vaimoni Nellan kanssa harjoittelun Kanadan Emmaus-kirkolla vuoden 2013 alussa. Harjoittelun aikana ilmeni, että kirkon katto on huonossa kunnossa ja vaatii kunnostamista. Ongelmana olivat kuitenkin katon kalliit korjauskustannukset. Halusin tehdä jotain asialle ja antaa oman panokseni katon korjauksen edistämiseksi. Ajatus varainkeruutapahtumasta lähti liikkeelle. Emmaus-kirkon rovasti Jukka Joensuu innostui tapahtumasta ja sille etsittiin sopiva toteutuspäivä. Varainkeruupäivälle keksittiin aiheeseen osuva nimi Kattotempaus. Yhteisellä asialla – lisäys keksittiin myöhemmin. Se on talkootyömainen ilmaus, joka kuvaa tapahtuman varainkeruu luonnetta sekä aiheen yhteistä päämäärää.

Opinnäytetyöni teoria lähtee liikkeelle ulkosuomalaisten näkökulmasta. Haluan perehdyttää lukijan ulkosuomalaisen ympärillä olevaan maailmaan. Kuinka alun perin lähdettiin liikkeelle kohti kaukaista maata ja mitkä tekijät vaikuttivat siirtoisten päätökseen? Teoriassa käsittelen myös oleellista voimavaraa vapaaehtoistyötä, joka on Emmaus-kirkolla merkityksellinen. Kirkon ikärakenne koostuu pääasiassa eläkeikäisistä. Monet eläkeläiset ovat löytäneet oman paikkansa toimia

kirkon parissa. Kirkko toimii sosiaalisena linkkinä, jossa voi tavata muita suomalaisia ja keskustella omalla äidinkielellään.

Teoriassa käsittelen myös musiikkia, sillä se on seurakuntalaisille hyvin tärkeää. Suomalaiset laulut ovat monelle rakkaita ja kirkon ylpeytenä on oma kirkkokuoro. Kirkkokuoro on maineikas myös Suomessa, sillä kesäisin se tekee Suomessa kiertueen yhdessä muiden ulkosuomalaisten kuorojen kanssa. Kuorotoiminta näkyy luonnollisesti myös jumalanpalveluselämässä. Tilaisuudet joissa kuoro esiintyy, on tavallista enemmän ihmisiä paikalla. Seurakuntalaisia käsittelen seuraavissa teorian luvuissa: ulkosuomalaisuus, vapaaehtoistyö ja hengellinen musiikki. Katotempausta järjestettäessä oleelliseksi teorialuvuksi nousee luonnollisesti tapahtuman järjestäminen. Käsittelen tapahtuman järjestämistä kolmivaiheisena prosessina, johon kuuluvat suunnittelu-, toteutus- ja jälkimarkkinointivaihe.

2 KEHITTÄMISTEHTÄVÄT

1. Miten saan kerättyä rahaa katon kunnostamiseksi?

On tärkeää, että ihmiset tulevat tietoisiksi katon kunnosta ja sen korjauksen välttämättömyydestä. Jotta keräys saadaan kunnolla aluilleen, järjestän yhdessä Nellan kanssa varainkeruutapahtuman. Selkeä aloitus luo hyvän pohjan keräykselle ja siksi järjestän tapahtuman. Haluan että varainkeruu huomataan ja tapahtumalla yritän herättää kiinnostuksen. Tapahtuman tavoitteena on saada ihmiset toimimaan yhteisen edun ja tarpeen eteen. Haluan luoda yhteishenkeä niin, että jäsenet näkisivät kirkolla valoisan tulevaisuuden ja katon kunnostamisen järkevänä vaihtoehtona.

2. Kuinka saan Kattotempauksen sisällöstä mielekkään?

Tapahtuman ohjelma ja sisältö vaikuttavat osallistujien mielikuvaan koko varainkeruu tapahtumasta. Haluan suunnata ohjelman seurakuntalaisille, joten kaiken ikäiset tulee ottaa huomioon. Sisällön mielekkyyteen pyrin vaikuttamaan kyselemällä ihmisten toiveita. Tutkin myös kirkon kävijätilastoista, mitkä asiat ovat vetäneet ihmisiä kirkkoon.

3 ULKOSUOMALAISUUS

Ulkosuomalaisella tarkoitetaan ulkomailla asuvaa suomenkansalaista. Muuttoliikettä on tapahtunut jo satoja vuosia, mutta valtaosa on lähtenyt 1900-luvulla. Muuttaminen on usein tapahtunut aalloittain. Suurimmat näistä ovat suuntautuneet Pohjois-Amerikkaan ja Ruotsiin. Ensimmäiset suomalaiset lähtivät Pohjois-Amerikkaan jo 1600-luvulla, mutta suurempia joukkoja sinne muutti vasta 1860-luvulla. Siirtolaisuuden huippuna pidetään vuosia 1899–1913, joka kohdistui Yhdysvaltoihin. Toinen merkittävä muuttohuippu sijoittui sen sijaan 1920-luvulla Kanadaan. (Kääriäinen 2003, 9.)

Pohjois-Amerikkaan suomalaisia vetivät sen kiehtovat mahdollisuudet vaurastua. Vapaata viljelysmaata ja raaka-aineita oli runsaasti ja työvoimasta oli pulaa. Muuttohalukkuuteen vaikutti olennaisesti myös venäläisten sorto- ja venäläistämistömenpiteen autonomian ajan lopulla. Ruotsiin lähti merkittävä aalto 1950-luvulta aina 1970-luvulle. Taustalla vaikutti Suomen elinkeinorakenteen nopea muutos, sillä sodanjälkeiset suuret ikäluokat tulivat mukaan työelämään. Ruotsin korkeampi palkkataso sekä helpommat työn- ja asunnonsaanti mahdollisuudet toimivat kannustimina lähteä naapurimaahan. (Kääriäinen 2003, 10.)

3.1 Kanada Suomalaisten siirtolaiskohteena

Suomalaisten syyt lähteä Kanadaan olivat samat kuin Yhdysvaltoihin eli työn ja paremman toimeentulon perässä. Suuntautumisen muuttuminen Kanadaan tapahtui 1920-luvulla, kun Yhdysvallat rajoitti siirtolaisten maahanmuuttoa. Kanada sen sijaan oli avoin ja eri työmahdollisuuksia tarjoava maa. Suomalaiset hakeutui-

vat tiettyihin ammatteihin ja myös tietyille alueille. Syntyi suomalaiskeskuksia eri puolille Kanadaa. Hakeutumiseen vaikutti myös mistä päin Suomea siirtolaiset olivat kotoisin. (Kortekangas 2003, 57–58.)

Harjoittelun aikana vedin Nellan kanssa Suomi-ryhmiä Finnish Home ja Finnish Manor – nimisillä lepokodeilla. Suomi-ryhmissä kokoonnuimme suomalaisten kanssa keskustelemaan. Harjoittelun aikana tapasimme monia suomalaisia, jotka mielellään kertoivat elämäntarinansa. Moni kertoi muuttaneensa pois Suomesta työn, puolison tai sukulaisten perässä. Yksi rouva ilmoitti lähteneensä seikkailunhaluisena ja vailla kielitaitoa. Harva osasi englantia muuttaessaan Pohjois-Amerikkaan, eikä kaikilla ollut ammattiakaan. Teollisuus ja sen tuomat työpaikat houkuttelivat miehiä. Naiset työllistyivät lastenhoitajina sekä ruoanlaittajina. Moni kertoi kiertäneensä ensin Pohjois-Amerikkaa ja muuttanut useampaan otteeseen, ennen kuin oli päätynyt Vancouveriin.

3.2 Kirkon ulkosuomalaistyö

Kirkko on seurannut suomalaisia koko siirtolaiskauden historian. Suomenkielinen kirkko ja toiminta seurakunnassa ovat olleet suomalaisille yhteydenpitokanava. Kirkko on toiminut yhdistävänä siltana suomalaisuuteen ja konkreettisesti Suomeen. (Helander 2005, 12.) Ensimmäisen ja toisen sukupolven ulkosuomalaisia arvioidaan olevan maailmalla jopa yli miljoona. Luterilainen kansankirkko on joutunut etsimään ratkaisuja, miten huolehtia ulkomailla asuvista suomalaisista. (Kääriäinen 2003, 9.)

Ulkosuomalaiset ovat Suomen evankelis-luterilaisen kirkon jäseniä, mikäli he säilyttävät Suomen kansalaisuuden. Kirkolla on velvollisuus pitää yhteyttä jäseniinsä, vaikka nämä asuvat ulkomailla. Piispainkokous pitää lähtökohtana kristillisen

elämän kytkeytymistä persoonallisuuteen ja äidinkieleen. Siksi kirkko huolehtii ulkomailla osallistuvien mahdollisuudesta osallistua äidinkielisiin jumalanpalveluksiin ja muihin seurakunnan tilaisuuksiin. Ulkosuomalaistyöhön on myös diakoninen motiivi, sillä kirkko tukee ulkosuomalaisia heidän kohdatessaan uuden asuinmaan ongelmia. Työ on myös kulttuurillisesti tärkeää, sillä suomalaisen identiteetin säilyttäminen helpottaa myös paluuta kotimaahan. (Kääriäinen 2003, 16–17.)

Suomen evankelisluterilaisella kirkolla on suurin hiippakunta ulkomailla. Suomalaistaustaisia on maailmalla arviolta 1,3 miljoonaa. Kirkko kutsuu suomalaisia tapahtumien, kerhojen ja tilaisuuksien pariin kohtaamaan toinen toistaan. Tavoitteena on, että näihin aktiviteetteihin olisi mukava tulla. Kirkolla on 140 palkattua työntekijää 40 eri maassa. Kirkko toimii hyvänä suomalaisyhteisönä ja vapaaehtoisille löytyy myös tehtävää. (Suomen evankelis-luterilainen kirkko 2013.)

3.2.1 Ulkosuomalaistyö Kanadassa

Kirkon työ Kanadassa oli kommunistien vihan kohteena 1900-luvun alusta aina 1930-luvulle. Ei ollut harvinaista, että jumalanpalveluksia ja kirkollisia toimituksia häirikäytiin. Kiihkeää vihaa osoitti radikaalinen työväenliike. Suomalaisen sosialismin johtajat Matti Kurikka ja A.B. Mäkelä muuttivat Kanadaan ja yrittivät perustaa suomalaissiirtokunnan British Columbian rannikolle Malcolm-saarelle. Sointula – niminen siirtokunta alkoi lupaavasti, mutta koki pahoja takaiskuja. Riidat ja vastoinkäymiset ajoivat sen konkurssiin. Kurikka julisti kristinuskoa parempaa moraalia, vapaan rakkauden oppia. Hänen oppinaan toimi omantunnon avioliitto, eli nykyisin avoliitto, joka ei kuitenkaan pystynyt korvaamaan laillisesti

solmittua avioliittoa. Oppi osoittautui hataraksi ja toimi osasyynä Sointulan hajoamiseen. (Kortekangas 2003, 58–59.)

Suomen kirkko ei ottanut vastuuta Kanadaan muuttaneista moneen vuosikymmeen. Michiganin suomalaispapit ja vuonna 1890 perustettu Suomi-synodi huomasivat Kanadaan muuttaneet. Pappeja ei lähetetty moneen vuoteen, sillä Kanada laskettiin Kotilähetyksen (Home Missionin) piiriin kuuluvaksi. Se merkitsi tilapäisluontoisten pappien vierailuja suomalaisten parissa. (Kortekangas 2003, 63.)

3.2.2 Vancouverin Emmaus-kirkko

Säännöllinen kirkollinen työ alkoi syksyllä 1929, kun pastori Aapo Salminen aloitti Kanadan yhdistyneen kirkon, ULCA:n pappina. Hän jatkoi työtään kolme vuotta ilman varsinaista seurakunnan perustamista. Kanadan vaikea tilanne sekä ULCA:n moitteet huonosta työpanoksesta ajoivat toiminnan lamaan vuosiksi 1935–1945. Suomalaiset saivat suomenruotsalaisen papin vuonna 1948, joka perusti seurakunnan ULCA:n Pacific-synodiin. Pastori erotti seurakunnan itsenäiseksi jo vuoden kuluttua. Hän halusi yksinvaltaisesti johtaa pienijoukkoista seurakuntaa. Koko British Columbian työ oli heikkoa eikä se lähtenyt kunnolla vireille kuin vasta vuonna 1980. (Kortekangas 2003, 84.)

Länsi-Kanadan synodi kutsui Sudburyssa kolme vuotta toimineen pastori Jukka Joensuun Vancouveriin. Perustamistilaisuudessa seurakuntaan liittyi 227 jäsentä. Se sai vihdoin pysyvän papin. Musiikkimiehenä hän perusti myös kuoron. Kirkon jäsenmäärä alkoi kasvaa ja vuonna 1986 seurakunta sai uuden kirkon. Kirkkotilan yhteyteen rakennettiin toimitiloja. Suomalaiset yhdistyivät aiemmin tilat omistavaan ja pieneksi jääneeseen englanninkieliseen seurakuntaan. Nimeksi otettiin Emmaus Lutheran Church (KUVA 1). (Kortekangas 2003, 84.)

KUVA 1. Emmaus-kirkko näytti tältä toukokuussa vuonna 2013. Kuvaajana toimi Nella Koivunen.

Vancouverin Emmaus-kirkkoon kuuluu nykyään yli tuhat jäsentä. He ovat pääsääntöisesti levittäytyneet ympäri British Columbiaa. Ystäväkirje toimii yhdistävänä tekijänä, sillä siinä kerrotaan kuukausittain kirkon terveiset suomalaisille. Kirkon viikoittaiseen ohjelman keskus on sunnuntainen jumalanpalvelus. Se toteutetaan joko kaksikielisenä tai ensin englanninkielisenä ja sen jälkeen suomenkielisenä jumalanpalveluksena. Muuta toimintaa kirkolla on pitkin viikkoa. Kerran kuussa tiistaisin kokoontuu kirkkovaltuusto. Joka toinen viikko keskiviikkoisin on kirkon kirjastossa Raamattupiiri. Torstaisin pidetään kuoroharjoitukset. Nuoret kokoontuvat Sleepoveriin muutaman kerran vuodessa, jolloin he pitävät hauskaa ja nukkuvat yön kirkolla. Kuukausittain pappi tekee saarnamatkat Kelownaan ja Vancouver Islandille. Myös lepokotien suomalaiset tapaavat papin kerran kuukaudessa pidettävässä hartaushetkessä.

Rovasti Jukka Joensuun lisäksi Emmaus-kirkolla toimii toisena palkattuna työntekijänä sihteeri. Hänen toimenkuvaan kuuluvat kirkon talousasiat, tiedotus, tietojen ylläpito ja päivystys kirkolla. Kanttorille maksetaan palkkaa kertaluontoisesti. Evankelisluterilaisella kirkolla on haasteensa toisella puolella maailmaa. Talouden vaikuttavat palkoista ja kiinteistöstä aiheutuvat kulut. Kanadassa talous muodostuu ihmisten lahjoituksista. Kirkon haasteena on jäsenmäärän pieneneminen, sillä nuoret ja lapset eivät tunnu juurru kirkon pariin. Englanninkieli on suomea vahvempi kieli lasten arjessa koulussa ja kavereiden kanssa. Jos vanhemmat eivät ylläpidä suomenkielen taitoa, perinne helposti katoaa. On myös merkittävää, onko suomalaisina ystävinä oman ikäisiä ja samoista asioista kiinnostuneita nuoria. Toiminnassakaan suomalainen kirkko ei välttämättä pysty vastaamaan suurempien kirkkojen tarjontaan, vaikka Emmaus-kirkossa ollaan kiinnostuneita nuorten ehdotuksista. Myös avioituminen englanninkielisen kanssa on myös yksi tekijä, joka voi saada lähtemään suomenkielisestä kirkosta. Molempien on helpompaa käydä toiminnan täyteisessä kirkossa, jossa kumpikin ymmärtävät samaa kieltä. Emmaus-kirkossa on tehty merkittävä panostus tulevaisuuteen, kun englanninkieliset ovat saaneet lisää vaikuttamismahdollisuuksia kirkkovaltuustossa.

Emmaus-kirkosta voisi olla monelle Suomen evankelisluterilaiselle kirkolle myös opittavaa. Kymmenen prosenttia kirkon jäsenistä toimii aktiivisesti kirkon parissa, joko vapaaehtoistyössä tai sen tarjoamassa toiminnassa. Olisi ilo nähdä Suomessakin samankaltaista innostuneisuutta kirkon parissa toimimiselle. Pohjoisamerikkalaisessa kulttuurissa kirkko on läsnä. On tavallista, että koko perhe osallistuu sunnuntaisin jumalanpalvelukseen. Kirkko on yhteisö, jossa tavataan tuttavien ja toimitaan yhdessä.

4 VAPAAEHTOISTYÖ

Vapaaehtoistyötä tehdään tavallisen ihmisen taidoin. Motiiviksi riittää halu olla mukana, vaikka joihinkin tehtäviin voidaan edellyttää erityisosaamista. Vapaaehtoistoiminnasta ei makseta palkkaa, mutta kuluja voidaan korvata matkojen ja puheluiden osalta. Ensisijaisesti tarkoituksena on tuottaa toimijalle iloa sekä antaa voimia arkeen. Vaikka ihmiset ovat vapaaehtoistoiminnassa mukana omasta halusta, ovat he sitoutuneet toimimaan lupaamansa mukaisesti. Toiminnan luotettavuus tulee konkreettisesti esiin vapaaehtoisten toiminnan kautta. Tärkeää on pitää lupaamansa eikä saa luvata enempää kuin voidaan antaa. (Eskelinen 2005, 8.)

Emmaus-kirkolla vapaaehtoistyöntekijät ovat kantava voima. Heille on tarjolla monenlaisia tehtäviä. Esimerkiksi jumalanpalveluksissa suntioina toimii kaksi vapaaehtoista. Vapaaehtoistyötä on tarjolla myös ryhmissä: ruokaryhminä, naisten ja miesten ryhmänä. Naisilla ja miehillä on myös omat kokouksensa, joissa toimivat puheenjohtajat ja valtuustot. Ryhmät määrittelevät oman strategiansa ja tavoitteensa. Ruokaryhmät järjestävät muun muassa kirkkokahveja ja -lounaita jumalanpalveluksen yhteydessä. Säännöllinen tehtävä on ystäväkirjeiden postitus, johon saa osallistua kuka vain. Kirjeet taitellaan ja laitetaan leimattuihin kuoriin. Muutaman kerran vuodessa pidetään pihatalkoot, jolloin kirkon pensaat leikataan ja piha siivotaan. Vuosittaisella lasten ja nuorten kesäleirillä on mukana joukko vapaaehtoisia valmistelemassa ja toteuttamassa leiriä auttaen muun muassa ruoan valmistuksessa.

4.1 Vapaaehtoistyön hengelliset periaatteet

Vapaaehtoistyön ja auttamisen nähdään kytkeytyvän ihmisen arvomaailmaan, uskoon ja oikeuskäsitykseen. Vapaaehtoistyössä toisen ihmisen auttaminen katsotaan sekä etuoikeutena että velvollisuutena. (Ojanen 2001, 105.) Psykologi Robert Emmonsin mukaan ihmisen hyvinvointia edistää ”pyrkimys korkeampaan” (higher striving). Spirituaalisuus näkyi jatkuvasti niissä ilmiöissä, joita Emmons tutki: tavoitteissa, hyvinvoinnissa, onnellisuudessa, tarkoituksessa, mielekkyydessä ja ihmisen potentiaalisuudessa. Spiritualisten ja uskonnollisten kysymysten huomioimattomuus olisi hänen mukaan ollut taitovirhe. (Emmons 1999, 7.)

Seurakunnallisessa vapaaehtoistyössä esillä on uskonnollinen periaate, joka nousee Raamatusta, esimerkiksi kultaisesta säännöstä. Matteuksen evankeliumin 7:12 mukaan: ” Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille. Tässä on laki ja profeetat.” Lähimmäisen palveleminen on kristillinen lähestymistapa vapaaehtoistyöhön. Evankeliumin eteenpäinvieminen on jokaisen kristityn tehtävä, joka on Jeesuksen antama. Vapaaehtoistyö voi olla myös yksi evankeliumityön muoto.

4.2 Aktiivinen kansalaisuus

Vapaaehtoistyö on hedelmä, jonka aktiivinen kansalaisuus saa aikaan. Jotta voidaan puhua kansalaisyhteiskunnasta, tarvitaan aktiivisia kansalaisia. Ihmisestä tulee kansalainen, kun hän suuntautuu ulos itsestään ja kotipiiristään. Yhteisöissä ja yhteiskunnassa toimiminen, osallistuminen ja vaikuttaminen ovat kansalaisuutta. (Harju 2005, 67.) Riikka Haahtelan (2004, julkaisematon käsikirjoitus) mukaan

osallistuminen tuo mukanaan osallisuutta, kokemisen, kuulumisen ja mukanaolon tunteen (Harju 2005, 69).

Aktiivisen kansalaisuuden sijaan voidaan puhua aktiivisesta seurakuntalaisesta varainkeruutapahtuman yhteydessä. Halusin kannustaa Emmaus-kirkon jäseniä löytämään oman paikkansa, jossa he voivat palvella lahjoillaan. Osallistumisen merkitys on juuri niin suuri, kuinka osallistuja kokee itsensä merkittäväksi. Samalla kynnys osallistua aktiivisemmin seurakunnan toimintaan madaltuu. Voi olla iso haaste toimia aktiivisena kansalaisena vieraassa kulttuurissa. Kohderyhmäni on jo pitkään Kanadassa asuneita suomalaisia sekä täysin kanadalaisia. Näin ollen vieraan kulttuurin ei pitäisi olla esteenä aktiiviselle kansalaisuudelle.

4.3 Vapaaehtoistyön anti

Mitä kaikkea vapaaehtoistyö voi antaa vapaaehtoiselle? Usein klassisesti ajatellaan, että ”antaessaan saa”. Vapaaehtoistyö tarjoaa mahdollisuuden itsensä toteuttamiselle. Vapaaehtoinen voi löytää sitä toiminnan kautta tulevista kokemuksistaan kuten onnistuneesta itseilmaisusta, kiinnostusten parissa tekemistä, omien lahjojen käytöstä, oman kyvykkyyden harjoittamista sekä luovuuden käytöstä. Vapaaehtoistyö antaa tekijälleen myös henkilökohtaista hyvinvointia, vaikkapa ilon kokemusten kautta. Moni saa myös emotionaalisia palkintoja, sillä vapaaehtoistyö voi lisätä omanarvontuntoa. Tähän liittyy oleellisesti myös auttamisen ilo, kun tekijä tuntee itsensä tarpeelliseksi. Vapaaehtoistyö on myös oiva työkokemuksen kartoittaja, esimerkiksi opiskelijalle tai työhön aikovalle. (Yeung 2005, 109–110.) Ilon saannin lisäksi, ammatillisesti vapaaehtoistyön tekeminen voi opettaa monia työelämässä arvostettuja taitoja, esimerkiksi erilaisuuden hyväksymistä, kuuntelutaitojen kehittymistä ja omien sosiaalisten taitojen harjoittamista (Ropo & Eriksson 2001, 51).

Kattotempaukseen sain mukaan kaikenikäisiä vapaaehtoisia. Esiintyjät pääsivät toteuttamaan itseään käyttämällä omia lahjojaan musiikissa ja runonlausunnassa. Keittiössä työskentelevät pääsivät käyttämään lahjojaan lettujen valmistamisessa sekä tarjoilemisessa. Työkokemusta ei välttämättä päästy kartoittamaan, mutta elämyksiä nuorille tarjosi kalastus- ja kasvomaalauspuoleiden vetäminen.

Kattotempauksen järjestäminen ilman vapaaehtoisten apua olisi ollut mahdotonta. Vapaaehtoiset olivat mukana toteuttamassa tapahtumaa jo suunnitteluvaiheessa. Kyselin heiltä toiveita ohjelma sisällön ja tarjoiltavan ruoan suhteen. Vapaaehtoisapua tarvitsin keittiössä lettujen tekemisessä ja tarjoilussa. Vapaaehtoisia toimi myös mukana lavaohjelmassa, sillä pyysin musiikki- ja runoesiintyjä mukaan. Lasten toimintapajoissa tarvittiin vapaaehtoisia ja siihen yritin saada mukaan erityisesti nuoria mukaan. Tapahtuman järjestämiset ovat yleensä kertaluontoisia. Hyvät kokemukset kannustavat vapaaehtoisia mukaan tulevaisuudessakin. Tavoitteena oli saada vapaaehtoiset innostumaan ja antaa heille positiivinen kokemus mukana olostaan.

5 HENGELLINEN MUSIIKKI

Jo Raamatun alkulehdillä sanotaan, kuinka musiikki on luonnollinen ja elämään kuuluva asia. ”Jabalin veli oli nimeltään Jubal, ja hänestä tuli ensimmäinen harpun- ja huilunsoittaja” (1. Moos. 4:21). Egyptin orjuudesta paennut Mooses ja Israelin kansa lauloivat Herralle ylistyslaulun Aaronin sisaren naisprofeetta Mirjamin rummuttaessa: ”Minä laulan ylistystä Herralle, hän on mahtava ja suuri” (2. Moos. 14:31-15:21). Jumalan kiittäminen ylistäen ja laulaen on ollut tavanomaista jo alusta asti.

Luterilaisen musiikin teologian mukaan musiikki on Jumalan lahja, ei ihmisen aikaansaannos. Jumala on antanut sen keinoksi olla yhteydessä häneen ja toinen toisiimme sekä iloksi ihmisille. Intervallit ovat lahja. Vaikka keksisimme uusia soittotapoja eri soittimilla, me emme kuitenkaan todellisuudessa keksisi niitä, sillä ne ovat jo olemassa. Me vain löydämme ne. Jumala on antanut meille kaikki, mikä meillä on käytettävissä. Meidän tehtävämme on löytää niitä meille suotujen mahdollisuuksien mukaan. (Nissinen 2004, 23; Sariola 2003, 18.)

Kristillisessä kirkossa musiikki toimii evankeliumin kanavana. Sanat kertovat Kristuksesta, pelastuksesta, armosta ja rakkaudesta. Hengellinen kokemus on kristinuskon mukaan Jumalan teko. Kokemus voi syntyä myös musiikin avuin ja yhdistää ihmisten lisäksi myös Jumalan. Musiikki on myös sukua rukoukselle, sillä monia rukouksia lauletaan. Musiikki itsessään voi olla sanatonta rukousta. Sanat eivät tee musiikkia hengelliseksi, vaan musiikin konteksti ihmisen spiritualiteettiin. (Nissinen 2004, 24.)

5.1 Seurakunnan musiikkielämä ja sen tavoitteet

Seurakunnan musiikkielämää johtaa kanttori, mutta koko seurakunnan tulee kantaa siitä vastuuta. Musiikkielämä seurakunnassa on monimuotoista. Siihen kuuluu esimerkiksi jumalanpalveluselämä, musiikkikasvatus sekä konsertit. Yksittäiset seurakunnat toteuttavat musiikkielämää omien voimavarojen ja tarpeiden mukaan. Oleellisesti vaikuttavana tekijänä on seurakunnan jäsenmäärä sekä ikä- ja sosiaalinen rakenne. (Lintunen 2003, 419.) Perustavoite musiikille on seurakunnassa käytännöllinen. Musiikki palvelee siinä tehtävässä, missä sitä milloinkin tarvitaan. Toteutuksen tulee olla musikaalisesti toimiva ja korrekti. (Lintunen 2003, 421.)

5.2 Musiikkielämä jumalanpalveluksissa

Ydin seurakunnassa on jumalanpalvelus. Niin on myös musiikkielämässä. Jumalanpalveluselämässä keskeisin on sunnuntaisin vietettävä messu. Messun yhteyteen rakentuu myös muu jumalanpalveluselämä. Muuta jumalanpalveluselämää ovat esimerkiksi viikoittaiset jumalanpalvelukset, kirkkovuoden juhla-aikojen palvelukset, erityistilanteiden jumalanpalvelukset sekä kirkolliset toimitukset ja rukoushetket. Musiikki on läsnä tässä kaikessa monipuolisesti ja tilanteen luonteeseen sopivasti. Jumalanpalveluksessa peruspilareita ovat Jumalan läsnäolo, rukouksen ilmapiiri ja jumalanpalveluksen toimittaminen seurakuntana. Musiikki liittyy näihin yhteisiin pilareihin. Se antaa jumalanpalvelukseen konkreettista sisältöä. Voimme huomata siis kuinka jumalanpalvelus, rukous, musiikki ja hiljentyminen liittyvät toinen toisiinsa. Musiikkia luonnehditaan rukouksen äidinkieleksi. (Lintunen 2003, 422–423.)

Jumalanpalveluksen virret tulisi valita yhdessä jumalanpalveluksen suunnitteluryhmässä tai ainakin niin, että valintaan osallistuvat kanttori, liturgi ja saarnaaja. Virret mukailevat usein luettavia tekstejä. Virsien valinnassa on suotavaa, muttei pakollista, että virret olisivat samantyyllisiä. On tärkeä kuitenkin huomata virsien tehtävä ja merkitys jumalanpalveluksen kokonaisuudessa. Messun päävirsii ovat alkuvirsi, kiitosvirsi, päivän virsi ja uhrivirsi sekä ehtoollisen aikana laulettu virret. (Vapaavuori 2003, 208–213.)

5.3 Konsertit

Jokaista konserttia tai musiikkipainotteista tilaisuutta järjestettäessä on hyvä pohdita syitä sen järjestämiseen. Mitkä ovat tilaisuuden tavoitteet, entäpä sisältö? Mihin eri tarpeisiin se vastaa seurakuntamme työssä? (Koivusalo 2003, 450.) Konsertti on myös tapahtuma ja se vaatii prosessin, kuten Tapahtuman järjestäminen – luvusta voidaan lukea. Kattotempauksessa musiikkiesitykset ovat osioita, pieniä kokonaisuuksia, tapahtuman kokonaisuudesta. Musiikkiesitykset vaikuttavat kuitenkin oleellisesti tapahtuman luonteeseen ja ovat iso osa sisältöä.

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon perusnäkemys musiikista on yleisesti avara ja myönteinen. Viime vuosikymmenen aikana erilaiset konsertit ja musiikkitilaisuudet ovat lisääntyneet ja ne vetävät puoleensa paljon kuulijoita. Ohjelmistotarjonta on myös laajaa. Se sisältää niin kirkollista kuin tavanomaista konserttimusiikkiakin. Nämä tilaisuudet toimivat seurakunnan parissa avaavana ja syventävänä toimintana. Konsertit tavoittavat myös niitä ihmisiä, jotka eivät välttämättä muuten tulisi kirkkoon. Myönteiset kokemukset madaltavat kynnystä osallistua myös muuhun kirkon toimintaan. Erityisen hyvänä siltana voi toimia esimerkiksi yhteislaulutilaisuus. On hengellisesti syventävää innostaa ja syventää yhteislauluun. Se on myös musiikkikasvatuksellista toimintaa. (Lintunen 2003, 430–431.)

6 TAPAHTUMAN JÄRJESTÄMINEN

Tapahtuman järjestäminen etenee prosessina. Siihen kuuluu kolme osa-aluetta: suunnittelu, toteutusvaihe ja jälkimarkkinointivaihe. Minimiaika onnistuneen tapahtuman tekemiseen, suunnittelusta aina jälkimarkkinointiin, tulisi olla vähintään kaksi kuukautta. (Vallo & Häyrinen 2003, 177.) Emmauksen kirkkorakennuksen vuotava katto kaipasi korjaamista. Kattotempauksen tapahtumaprosessi lähti liikkeelle, kun saimme idean kerätä varoja katon kunnostamista varten.

Prosessi käynnistyy suunnitteluvaiheella, joka on kaikkein merkittävin vaihe. Tilojen, esiintyjien, sisustamisen ja lavastuksen varaaminen vievät erityisesti aikaa ja lyhyellä varoitusajalla näiden laadusta voidaan joutua tinkimään. Toteutusvaihetta ovat tapahtuman rakentaminen, itse tapahtuma ja sen purku. Tapahtumaan tarvittava aika on vain pieni osa koko tapahtumaprosessiin kuluvasta ajasta. Jälkimarkkinointi kattaa kiitoksen asianosaisille, palautteen keruun ja analysoinnin sekä yhteenvedon laatimisen tapahtumasta. (Vallo & Häyrinen 2003, 178.)

Kattotempauksen toteutuksessa näkyy myös sen kolmivaiheisuus. Suunnitteluvaiheeseen käytettiin aikaa noin kuukauden verran. Sen ajalliseen lyhyyteen vaikuttivat minun ja Nellan harjoittelumme päättymisen ja sen myötä lähtömme Kanadasta. Toteutusvaihe käsitti oikeastaan vain lauantapäivän, jolloin itse tapahtuma pidettiin. Lauantaina tapahtui sekä tapahtuman rakentaminen että purkaminen. Jälkimarkkinoinnin toteutettiin palautteen keräämisenä sekä keräystuloksen julkistamisena. Kiitokset jäivät lähinnä suullisiksi pienien resurssien tähden. Tapahtuman tarkoitus oli kerätä yhteisiä varoja, joten sen luonne ei mielestäni kaivannut enää materiaalisia lisäpalkkioita vapaaehtoisille.

6.1 Suunnittelu

Suunnitteluvaihe vie kaikkein eniten aikaa tapahtuman järjestämisprosessista. Suunnitteluun varattavaan aikaan vaikuttaa tapahtuman laajuus. Huomioon on otettava tapahtuman kesto, tilojen koot ja odotettu osallistujamäärä. Perusteellisella ja huolellisella suunnittelulla taataan tapahtuman toteuttamisen onnistuminen. Suunnitteluun on hyvä ottaa jo varhain mukaan kaikki ne ihmiset, joiden työpanosta tarvitaan. Tämä edesauttaa erilaisten näkökulmien ja ideoiden mukaan tuomista ja myös tapahtumaa toteuttamassa olevat henkilöt sitoutuvat paremmin tapahtuman tavoitteisiin. Näin ollen myös tapahtuman onnistumisen todennäköisyys kasvaa. (Vallo & Häyrinen 2003, 179.)

Suunnitteluvaiheessa kohtasimme haasteita. Siihen vaikutti erityisesti toimiminen vieraassa maassa ja vieraalla kielellä. Ostoksilla aikaa kului esimerkiksi sellaisen muovailuvahan etsimiseen, joka kovettuu uunissa kuumennettaessa. Myös ihmisten tavoittaminen ja maan arpajaislaki toivat lisähaasteita. Aikaa tapahtuman suunnittelusta veivät paljon myös asioiden organisointi, maan tapojen selvittäminen sekä resurssien kartoittaminen.

Vallo ja Häyrinen nostavat esiin niin kutsutun tapahtumabriefin, johon kootaan yhteen tapahtuman reunaehdot. Ne ovat silloin tiedossa tapahtumaa suunniteltaessa ja auttavat jäsentämisessä. Tämä asiakirja voidaan antaa myös toimeksiantona tapahtumatoimistolle tai ottaa käyttöön ihan vain oman organisaation suunnittelukokouksessa. Tähän asiakirjaan kirjataan tapahtuman syy ja tavoite, kohderyhmä, lyhykäisyydessään sisältö, toteutustapa, toteutustapa, isännät ja tavoiteltava tunnelma. (Vallo & Häyrinen 2003, 180–182.)

Tapahtumabriefin tekeminen olisi varmasti auttanut jäsentämään vielä tarkemmin ajatuksia. Ohjelmasta tehtiin irtopapereille suunnitelmia tehtävänjaosta, ohjelman sisällöstä ja hankittavista tarvikkeista. Asiakirjaa olisi voitu käyttää hyväksi vapaaehtoisten perehdyttämiseen. Se olisi voinut auttaa myös tuen saamisesta sihteeriltä ja rovastilta. Nyt he eivät saaneet tapahtumasta kokonaiskuva.

6.1.1 Tavoite

Järjestetyllä tapahtumalla on aina tavoite. Tavoite voi olla ihan vain hauskan ja mielenpainuvan tilaisuuden järjestäminen, esimerkiksi kiitokseksi asiakkaille. Silloinkin voimme löytää tavoitteen. Organisaatioissa tavoite voi olla konkreettisempikin. Esimerkiksi uutuustuotteen tuotelanseeraus, jossa pyritään saamaan uusia tilauksia. Konkreettisesti mitattavia tavoitteita on helppo arvioida, sillä tapahtuman jälkeen nähdään suoraan saatu tulos. Tavoitteita tässä tapahtumassa voivat olla myös varojen keruu ja julkisuuden saaminen. Liian usein tapahtumaa järjestettäessä ei käytetä tarpeeksi aikaa tavoitteen miettimiseen. Usein tapahtumia järjestetään perinteen mukaan ja lopputuloksena voi ollakin epämääräisiä, vaikeasti arvioitavia tilaisuuksia. (Vallo & Häyrinen 2003, 129–130.)

Tapahtumalla oli selkeästi tavoite: kerätä rahaa katon kunnostamista varten. Pää-tavoitteen takana oli myös muita tavoitteita. Tärkeää oli saada ihmisille tieto vuotavasta katosta ja korjauksen välttämättömyydestä. Toiset pohtivat kirkon tulevaisuutta siltä kannalta, että kannattaako siihen enää satsata rahaa. Taustalla oli pelko, että heikon talouden vuoksi kirkko menetettäisiin Kanadan synodille. Silloin suomalaiset eivät enää omistaisi kirkkoa eivätkä voisi vaikuttaa sen työntekijöihin ja suomenkieliseen sisältöön. Uskon luominen esimerkillä oli tavoitteeni, vaikka tulevaisuus ei vaikutakaan kovin lupaavalta. Tapahtuman sivutavoitteena oli nostaa yhteishenkeä ja saada katon korjaus tuntumaan yhteiseltä asialta.

6.1.2 Tavoiteltava viesti

Tapahtuman tavoitteiden lisäksi on syytä miettiä mitä halutaan viestiä tapahtumalla. Jokainen tapahtuma on nimittäin viesti itsessään. Pääviestin lisäksi voi olla sitä tukevia sivuviestejä. Kuitenkin todennäköisempää on, että osallistuja muistaa vain yhden viestin paremmin kuin useiden sekamelskan. Nämä viestit on syytä miettiä selviksi tapahtumanjärjestäjän taholta, jotta niiden välittämistä voidaan vahvistaa eri elementein itse tapahtumassa. Viestiin vaikuttavia tekijöitä ovat: organisaation omat tavoitteet, tapahtumapaikka, teema, tarjoilu, ohjelma, isännät ja heidän esiintyminen, ajankohta ja esitysmateriaalit. Yhteisen viestin lähettämiseksi on tärkeää kertoa kaikille tapahtuman järjestelyihin ja toteutukseen osallistuville haluttu tavoite ja viesti. (Vallo & Häyrinen 2012, 113–115.) Jälkeenpäin tulee vielä mieleen millä kaikella tapahtumaa olisi vielä voinut höyystää. Emme suunnitelleet etukäteen viestiä sen kummemmin. Pääajatus läpi tapahtuman oli kuitenkin se, että olemme yhteisellä asialla.

6.1.3 Kohderyhmä

Tapahtuman kohderyhmän voi muodostua kolmesta eri joukosta: suuresta yleisöstä, rajatusta kutsuvierasjoukosta tai avoimesta kutsuvierasjoukosta. Jotta osataan tehdä puhutteleva, oikean kokoinen ja näköinen tapahtuma, pitää kohderyhmä ensin tuntea. (Vallo & Häyrinen 2012, 119.) Kohderyhmä voi koostua nykyisistä ja potentiaalisista asiakkaista, henkilöstöistä, omistajista, yhteistyökumppaneista, sidosryhmistä tai lehdistön edustajistakin. Lisäksi on huomioitavaa kutsuttujen sukupuoli, ikä, perhetilanne, suhtautuminen alkoholiin ja ruokaan, urheilullisuus, kiinnostuksen kohteet ynnä muut tapahtuman luonteeseen vaikuttavat

asiat. Hyvän tapahtumajärjestäjän sanotaan osaavan asettua kohderyhmän asemaan. (Vallo & Häyrinen 2012, 121–122.)

Vaikka seurakunnan jäsenten enemmistö on eläkeikäisiä, tapahtuma haluttiin suunnata koko seurakunnalle. Suunnitteluvaiheessa seurakuntalaisilta kysyttiin, mitä he haluaisivat tehdä ja mistä he pitävät. Kyselyt tapahtuivat yksittäisissä kasvokkain tapahtuneissa keskusteluissa. Selvisi, että iäkkään enemmistön mieleen oli selvästi musiikki ja runonlausunta. Musiikin erinomaisuus on myös sen sopivuus kaksikielisille, sillä vaikka laulut olisivat vieraskielisiä, on musiikki itsessään universaalia. Aikaisemman kokemuksen mukaan lapset pitivät pyhäkoulussa toteutetusta kalastuksesta. Se oli niin suosittua, että se uusittiin Kattotempauksessa. Nella keksi myös, että kasvomaalaus voisi olla lasten mieleen. Hän suunnitteli, että nuoret voisivat toimia pajojen vetäjinä. Nuorten kanssa muotoiltiin muovailuvahasta magneetteja suurien lahjoittajien palkinnoksi.

Koko seurakuntaa yhdistävä tekijä on ruokailu. Noin joka toinen kuukausi kirkolla järjestetään lounas jumalanpalveluksen jälkeen. Ruokailukerrat ovat olleet vetonauloja, sillä jumalanpalveluksiin, jotka sisältävät ruokailun osallistuu yleensä 80–120 henkeä. Kävijämäärään vaikuttavat esimerkiksi kirkkovuoden pyhät ja erityisohjelma, kuten vierailijat. Laskiaisena keitin kirkon keittiössä hernesopan ja sain niin paljon kehuja siitä, että halusin käyttää lahjaani uudelleen.

6.1.4 Paikka, ajankohta ja kesto

Tapahtumapaikkaa valitessa on syytä ottaa huomioon tilaisuuden luonne ja osallistujat. Arvokas tilaisuus ansaitsee hienot puitteet. Ulkotilaisuuksissa on huomioitava sääolosuhteet, mutta myös esimerkiksi tehdastiloissa on syytä huomioida

lämmitys. On hyvä luoda myös varasuunnitelmia. Tapahtumapaikka on tarkistettava hyvissä ajoin ja arvioitava sen kelpoisuus tapahtuman vaativiin kriteereihin. Esimerkiksi huomioon on otettava tapahtuman soveltuvuus: äänentoiston, kulkuyhteyksien, pysäköinnin, melun, liikuntarajoitteisten osallistumisen ja somistumahdollisuuksien mukaan. (Vallo & Häyrinen 2012, 140–141.)

Tapahtuman aika ja kesto vaikuttavat oleellisesti siihen, kuinka moni kutsutuista voi tai haluaa osallistua tapahtumaan. Organisaation johtohenkilöiden kiireinen työpäivä ei katkea, kun tapahtuman ajoittaa aikaiseen aamuun tai myöhäiseen iltaan. On myös huomioitavan, että aamutapahtumissa ihmiset ovat virkeämpiä ja aktiivisempia. Viikonpäivistä maanantaiaamut ja perjantai-iltapäivät ovat haasteellisempia kuin muut viikonpäivät esimerkiksi viikonloppureissujen takia. Vapaa-aikana sijoittuviin tapahtumiin kannattaa lisätä kutsutuille avoimuusmahdollisuus, sillä näin niiden houkuttelevuus lisääntyy. Vuodenajat on myös syytä miettiä tarkkaan ja tutustua millaista toimintaa kohderyhmällä on milloinkin, jottei tapahtuma sijoitu kiireiseen ajanjaksoon. (Vallo & Häyrinen 2012, 145–146.)

Emmaus-kirkon rovasti Jukka Joensuulla oli tapaaminen Suomikonferenssissa Torontossa viikolla 18. Rovastin poissaolon takia meidän tehtäväksi siirtyi jumalanpalveluksen toteuttaminen. Tapahtuman ajankohta oli myös tuolla viikonlopulla, sillä se oli minun ja Nellan harjoittelun toiseksi viimeinen viikonloppu, eikä tapahtumaa olisi ehditty siirtää enää myöhemmäksi. Aluksi ajattelin, että pidämme tapahtuman lauantaina ja jumalanpalveluksen normaalisti sunnuntaina. Suomalaiset ovat levittäytyneet pitkin Vancouveria ja ajomatkat ovat pitkät. Monikaan ei tulisi kirkolle kahta kertaa saman viikonlopun aikana. Ei siis kannattaisi järjestää kahta tapahtumaa. En halunneet riistää seurakuntalaisilta jokaviikkoista jumalanpalveluselämää ja järjestää ainoastaan tapahtumaa. Päädyttiin yhdistämään nuo

molemmat niin, että alkuun pidetään hartaus ja lopuksi varsinainen hyväntekeväisyysohjelma. Päivämääräksi valikoitui sunnuntai 5. toukokuuta.

6.1.5 Ohjelman laatiminen

Kohderyhmämme kiinnostusten kartoituksen jälkeen tavoittelin esiintyjiä. Kysyin aluksi vapaaehtoisia esiintyjiä, mutta kukaan ei rohjennut ilmoittautua. Päätin siis soitella esiintymisestä pitävälle ja musiikin taitoja taitaville ihmisille ihan henkilökohtaisesti. Asuimme Nellan kanssa ensin Matti Viitasen luona ja tunsimme hänet hyvin. Oli käynyt ilmi, että hän kuului Pohjolan Pojat nimiseen yhtyeeseen ja oli luontevaa pyytää heidät esiintymään. Maija-Liisa Juoksu oli tunnettu runonlausunnan taidoista, joten pyysin häntä mukaan. Kuoroharjoituksissa pyysin kuoroa mukaan useamman kerran, mutta valitettavasti sopraanot olivat estyneitä, enkä saanut heitä mukaan. Sain onneksi kuorosta vapaaehtoisia keittiöön, joten olin oikein tyytyväinen. Pyysin vielä erästä esiintyjää, mutta hän lopulta kieltäytyi. Päätin esiintyä itse, koska ohjelmassa oli vielä tilaa. Osaan soittaa kitaraa ja laulaa. Lisäsimme ohjelmaan virsilaulutoivehetken kanttorin lupautuessa toimimaan säestäjänä.

Minuuttiaikataulu laadittiin ohjelmaan kokonaisuuden hahmottamiseksi. Ohjelma muodostui niin, että kello kymmeneltä aloitettaisiin alkuhartaudella. Siihen varattiin parikymmentä minuuttia ja heti sen perään jatkettaisiin lavaohjelman. Lasten pajat sijoitettiin ohjelmaan niin, että ne toimisivat yhtä aikaa lavaohjelman kanssa, jotta lasten mielenkiinto pysyisi yllä. Ulkona toimisi samaan aikaan pelipiste, jonne voisi mennä kokeilemaan Mölky-pelin taitoja koko perheen voimin. Lavaohjelman pituudeksi laitettiin puolitoista tuntia, mutta muuttuviin tekijöihin oltiin valmistauduttu. Ohjelmassa oli karsimisen varaa. Varsinaisen ohjelman jälkeen

siirryttiin ruokailemaan. Ruokailun jälkeen tarkoituksena oli päättää päivä yhdessä arvonnan, rahankeruun yhteistuloksen paljastukseen ja Herran Siunaukseen.

6.1.6 Tehtävien jakaminen

Minun ja Nellan urakkaa helpotti veljeni Danielin tulo Kanadaan. Daniel toimi suurena apuna hernekeiton alkuvalmisteluissa ja järjestelemällä kalastuspisteen. Yksi vapaaehtoisistamme, Marianne, lupautui valmistamaan lettutaikinan. Kuorolaiset ottivat vastuulleen lettujen paistamisen sekä ruoan tarjoilun. Käytännön alkuvalmisteluja jaoin niin, että sihteeri Marja-Liisa vastasi arpajaispalkinnosta. Olin halunnut pitää lahjoitusarpajaiset, joihin Kanadassa pitää hakea erillinen lupa. Prosessi olisi ollut sen verran työläs, ettei sihteeri ollut halukas lähtemään siihen. Hän ehdotti, että jokainen lounaslipun ostaja osallistuisi niin sanotun ovipalkinnon arvontaan. Näin arpajaiset saatiin mukaan Kattotempaukseen.

Minä ja Nella kävimme ostamassa kasvomaalit sekä ongintapalkinnot. Daniel valmisteli ongintapaikan sekä Mөлккy-pelin, johon olin tulostanut sekä suomen- että englanninkieliset ohjeet. Nella vastasi kasvomaalauksesta. Koska lasten pajat toteutettaisiin yhtä aikaa lavaohjelman kanssa, juontotehtävät jäivät minulle. Vastasin siinä samalla myös äänentoistosta ja mikrofoneista.

Jaoimme tehtävät sitä mukaan, kun saimme tehtyä niitä pois alta. Nella askarteli palaute- sekä lahjoituslaatikot ja suunnittelimme yhdessä sekä englannin- että suomenkieliset palautelomakkeet (LIITE 1). Valmistelin jumalanpalvelusosion rungon, valitsin synnintunnustuksen ja -päästön. Hankaluutta koin kaksikielisyyden kanssa, sillä minun oli vaikea löytää samoja liturgisia tekstejä sekä englanniksi että suomeksi. Virsien valinta tuotti myös hankaluuksia kaksikielisyyden takia. Valitsimme ne lopulta yhdessä kanttorin kanssa. Raamatun lukukappaleet otin

kirkkovuoden mukaan. Saarna koitui vaikeaksi enkä löytänyt oikein mitään sanottavaa. Onneksi Nellalla oli siihen erinomainen ratkaisu: Kirje Jeesukselta - hartausmateriaali. Käänsimme sen yhdessä englanniksi. Tein jumalanpalveluksesta Power Pointin, niin kuin kirkossa on ollut tapana. Alkuvalmisteluihin kului erittäin paljon aikaa johtuen muun muassa siitä, että kaikki piti kääntää myös englanniksi.

6.1.7 Markkinointi

Markkinoinnin tavoitteena on rakentaa positiivinen mielikuva organisaation tuotteista ja palveluista sekä luoda haluttua imagoa. Tavoitteena on ennen kaikkea saada aikaan kyseisen organisaation tavoittelemaa toimintaa, esimerkiksi: lisäkauppaa, uusia asiakkuuksia, jäsenyyksiä tai lahjoituksia. (Vallo & Häyrinen 2012, 32.) Myös itse tapahtuma lukeutuu markkinointivälineeksi. Viestintä, mainonta, suora- ja telemarkkinointi, sponsorointi, promootiot ja painetuotteet ovat muita markkinoinnin välineitä. Organisaation on hyvä miettiä mitä välineitä käytetään mihinkin kohderyhmään, jotta ne olisivat mahdollisimman tavoitettavia. Markkinoinnista on hyvä kerätä palautetta, sillä se edesauttaa selvittämään kyseisen välineen tehokkuuden. Verkkomainonnassa on mahdollista saada hyvinkin tarkkaa tilastoa verkkosivujen kävijämääristä. Tapahtumien merkitys mainonnanvälineenä on huomattava. Henkilökohtaisella myyntityön vaikutus tulee esiin, kun kaikki organisaation tilaisuudet järjestetään tavoitteellisiksi tapahtumiksi. Näitä tapahtumia voivat olla esimerkiksi: messut, näyttelyt, seminaarit ja matkat. (Vallo & Häyrinen 2012, 33.)

Tapahtuman rungon suunnittelun jälkeen tärkeää oli saada tapahtuma ihmisten tietoon, eli mainostaa sitä. Askartelin Nellan kanssa eräänä perjantaisena aamuna kirkon aulaan seinälle valtavan lämpömittarin, joka osoittaa kuinka paljon varoja

on kerätty ja kuinka paljon vielä tarvitaan (KUVA 2). Mittarin huippu nousi vertauskuvallisesti aina kattoon asti. Tarkoituksena oli, että kaikki jotka tulevat kirkkoon sisään, näkevät ensimmäisenä tuon mittarin ja jäävät sitä sitten ihailemaan. ”Poissa silmistä poissa mielestä”, mutta kun asia tuodaan silmiin, niin sitä ei voi olla unohtamatta.

KUVA 2. Teimme lämpömittarin kirkon aulaan. Kuvaajana toimi Nella Koi-vunen.

Toinen oleellinen mainoskanava oli kuukausittain lähetettävä ystäväkirje, joka lähetetään jokaisen seurakuntalaisen kotiin. Kattoa nostavista hahmoista tehtiin kaunis mainos. Se julkaistiin joka viikko kirkossa jaettavaan käsiohjelmaan. Sanaa tulevasta tapahtumasta levitettiin suullisesti ja ihmisiä kutsuttiin henkilökohtaisesti paikalle. Eräessä jumalanpalveluksessa tein pienen humoristisen mainoksen. Se esitettiin esirukouksen jälkeen luettavien tiedotusten kohdalla. Olin aiemmin samalla viikolla mopannut kolme ämpäriä vettä toisen luokkahuoneen lattialta. Mainoksessa tulin mopin kanssa koko seurakunnan eteen ja kerroin ”luutunneeni

käteni lähes rakoille”. Seurakuntalaiset kutsuttiin osallistumaan kattotempaukseen yhteisen hyvän puolesta. Paljastin hieman tulevasta ohjelmasta, jotta mielenkiinto heräisi.

6.2 Toteutus

Tapahtuman toteutukseen voidaan erotella kolme vaihetta: rakennusvaihe, varsinainen tapahtuma ja purkuvaihe. Ensimmäinen eli rakennusvaihe on yleensä aikaa vievin, sillä silloin pystytetään kulissit ja kunnostetaan rekvisiittia. Tapahtuma on se suuri näytelmä, joka kestää vain hetken. Jotta tapahtuma varmasti onnistuisi, kannattaa järjestää kenraaliharjoitus, jossa käydään kaikki asiat kokonaisuudessaan läpi. Varsinkin, jos ohjelma sisältää esiintyjiä puheineen ja musiikkiesityksiineen, on ainakin hyvä tarkistaa vielä äänentoiston toimivuus. (Vallo & Häyrinen 2012, 164–165.)

Kattotempauksen rakennusvaihe alkoi minun, Nellan ja Danielin osaltamme jo hyvin aikaisin sunnuntaiaamuna, sillä saavuimme kirkolle seitsemän aikaan keittämään hernekeittoa. Aamulla oli hyvää aikaa tehdä vielä viimeisiä valmisteluja. Nella ja Daniel laittoivat lastentoimintapajoja valmiiksi ja minä keitin hernekeittoa. Lettujenpaistajat saapuivat paikalle yhdeksältä. Lähdin hakemaan tavanomaiseen tapaan vanhainkodilta Helena-nimisen rouvan kirkkoon. Huomasin ottaneeni liikaa vastuualueita itselleni. Tämän kyyditsemisen lisäksi otin kokkaamisen, äänentoiston, juontamisen ja oman esiintymiseni ohjelmassa vastuualueikseni.

Olisi erittäin suotavaa, että tapahtumalla olisi vahva aloitus ja selkeä lopetus. Siinä välissä kaiken tulisi tapahtua aikataulun ja kellon mukaan. Etukäteen on suunniteltava puheiden, leikkien, musiikin kestot sekä taukojen pituudet. Hyvä sääntö

on, että puolestatoista tunnista kahteen ohjelmaa ja sitten tauko. Asiatapahtumassa on todella vaikea keskittyä yli puoltatoista tuntia ja taukoja tarvitaan säännöllisesti. Taukojen pituuteen vaikuttaa oleellisesti osallistujamäärä, tilojen ilmanvaihto ja vessojen lukumäärä. Myös tarjoilu ja tapahtuman sujuvuus on huomioitava taukojen kestoissa. (Vallo & Häyrinen 2012, 166–167.) Materiaalin ja ohjelman jako on pohdittava etukäteen. Mitä materiaalia jaetaan ja milloin? Ohjelmamateriaalissa on oltava aloitus- ja lopetusaikataulut, mutta ei minuuttikellonaikoja. Matkoille on hyvä lähettää ohjelma jo kutsun mukana. Näin osallistuja voi arvioida tapahtuman antia suhteessa kuluvaan aikaan. (Vallo & Häyrinen 2012, 172.)

Tapahtumallamme oli selkeä aloitus. Palvelus aloitettiin ajallaan kello yhdeltätoista. Alussa pidin pienen tervetuliaispuheen, jossa totesin meidän kokoontuvan Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Kerroin myös lyhyesti tulevan päivän ohjelmasta. Otin hartauteen mukaan synnintunnustuksen ja päästön, jota seurasi tekstin ja evankeliumin lukeminen. Lauloimme myös alkuvirren ja kiitosvirren. Saarnan toteutimme Nellan kanssa yhdessä niin, että hän tuli lukemaan ystävältään saamaansa kirjettä. Tulkkasin kirjeen toiseen mikkiin englanniksi. Kirje osoittautuikin tulleen Jeesukselta. Kirjeessä Jeesus kaipailee meiltä huomiota pitkin päivää rukousten ja huokausten avulla. Isä meidän -rukous luettiin vielä yhdessä ääneen. Ilmoitusten jälkeen aloitimme varainkeruuohjelman.

Ohjelma avattiin runolla, jota seurasi Pohjolan Poikien iloinen haitarimusiikki ja reippaat suomalaiset laulut. Ohjelman aikataulussa kiinni pitäminen tuotti hieman haasteita. Lupasin nimittäin Pohjolan Pojille 45 minuuttia esiintymisaikaa, mutta he ylittivät annetun ajan. Huomasin kellon olevan jo niin paljon, että karsin ohjelmaa lennosta poistamalla yhteisen virsilaulantaosion. Esiinnyin lopuksi vielä itse viiden laulun verran, jonka jälkeen lauloimme ruokavirren ja kävimme yhdessä ruokailemaan.

Ruokailu kesti pitkään, sillä toiset olivat nopeampia syömään kuin toiset. Ihmisiä alkoi lähteä pois. Oli vaikeaa saada ihmiset ymmärtämään, että ohjelma jatkuisi vielä. Pohdin milloin voisimme aloittaa yhteisen ohjelmamme viimeisen osion. Yritin saada ihmisiä vielä saliin istumaan, jotta ohjelma saataisiin loppuun, mutta en onnistunut. Muutamat jäivät istumaan viimeisiin penkkeihin ja loput seisoivat eteisessä lähtövalmiina. Kanttori oli poistunut paikalta, vaikka olikin luvannut vielä soittaa loppuvirren. Arvoimme palkinnot ja ilokseni Daniel oli tuonut pääpalkinnon lisäksi kaksi purkkia suomalaista hunajaa pieniksi sivupalkinnoiksi. Paljastin myös lopputuloksen, joka yllätti kaikki positiivisesti. Keräsimme yhdessä 4500 dollaria. Siunasin läsnä olevat vielä Herran siunauksella ennen kotiin lähtöä.

6.3 Jälkimarkkinointi

Jälkimarkkinointivaihe alkaa luonnollisesti tapahtuman jälkeen. Se voi yksinkertaisimmillaan olla materiaalin toimitus, kiitoskortti tai lahjalla muistaminen. Näin tapahtuman järjestäjät osoittavat arvostaneensa osallistujan vaivannäköä. Palautteen kerääminen kuuluu aina jälkimarkkinointiin. Osallistujien ja organisaatiolta saadun palautteen pohjalta, tapahtuman järjestäjä kokoaa yhteenvedon ja analysoi sitä. Yhteenvedoa työstämällä tapahtuu oppimista tulevaa varten. Kiitoksen puhujille ja esiintyjille sekä tapahtumassa avustaneille, kuuluvat myös jälkimarkkinointiin. (Vallo & Häyrinen 2012, 180–181.)

Jälkimarkkinointiin olisi voitu panostaa enemmän. Palaute kerättiin osallistujilta ja kirkkovaltuustolta, muttei erikseen vapaaehtoisilta ja esiintyjiltä. Vapaaehtoisille olisi voitu askarrella kiitoskortit ja antaa magneetteja. Ajattelin tilanteessa heidän osallistuvan yhteiseen varainkeruuseen esiintymällä. Oppimistani edesauttoivat

kirjoittamani raportit heti tapahtuman jälkeen. Olen keskustellut ja analysoinut tapahtumaa Nellan kanssa. Tapahtuman järjestäminen oli minulle oppimiskokemus ja opinnäytetyötä tehdessäni olen kiinnittänyt vielä tarkempia lisähuomioita tekemisiini.

6.4 Palaute

Saimme palautetta kohtalaisesti. Teimme sellaiset laput, joissa osallistujat saivat ympyröidä asteikolla 1-5, mikä kuvaa parhaiten tapahtuman luonnetta (LIITE 1). Arvion kohteena tapahtumasta olivat sen: valmistelu, sisältö, mielekkyys, toteutus ja tarpeellisuus. Mahdollisuus oli myös vapaaseen sanaan. Saimme yksitoista palautelappua noin kuudeltakymmeneltä osallistujalta. Ilmeisesti palautelaput olisi pitänyt jakaa jokaiselle ihmiselle käteen, sillä muistutuksista huolimatta ihmiset olivat hyvin laiskoja kirjoittamaan niitä. Toisaalta uskon avioparien kirjoittaneen yhdessä palautteensa sekä lapsiperheiden omansa, joten lukua ei voida suoraan verrata kävijämäärään. Harmillista oli myös, etteivät englanninkieliset olleet huomanneet englanninkielisiä palautelappuja. Mielestäni ilmoitin tämänkin selkeästi juontaessani, mutta tämä osoittaa vain, että palautteen keruun organisointi ei onnistunut.

Kolmea lappua lukuun ottamatta kaikki oli rengastettu viitoseen. Yksi uskalsi antaa palautetta liian pitkästä ohjelmasta ja laskikin sisällön kolmoseen. Hän antoi yllättäen ainoana myös valmistelusta kolmosen, sillä kaikki muut olivat arvioineet sen erinomaiseksi. Sisältöön saimme kolme nelosta ja toteutukseen kaksi. Kaikin puolin voin siis vetää johtopäätöksen, että tapahtuma oli hyödyllinen ja siitä pidettiin.

Saimme palautetta myös englanniksi valtuuston puheenjohtajan toimesta (LIITE 2). Hän oli erittäin tyytyväinen panokseemme sekä erityisesti tulokseemme. Myös rovasti Jukka Joensuu yllättyi iloisesti kuultuaan tuloksen. Hän oli hyvillään ja kiitollinen, että olimme harjoittelussa neljä kuukautta kolmen sijaan. Ensi alkuun häntä oli nimittäin mietityttänyt kuinka meille riittää tekemistä koko harjoitteluajaksi.

7 POHDINTA

Varainkeruun aloittaminen Kattotempauksella osoittautui hyväksi. Ihmiset olivat mielellään mukana ja ilmapiiri vaikutti tapahtuman luonteeseen sopivalta. Olin yllättynyt, että saimme kerättyä niinkin paljon varoja noin kuudeltakymmeneltä ihmiseltä. Eräs mies myös lupautui lahjoittamaan tuhat dollaria, kun saisi kiinteistönsä myytyä. Ihmiset ymmärsivät, että nyt toimittiin yhteiseksi hyväksi.

Suunnitteluvaihe olisi voinut mennä paremminkin. Jälkeenpäin on helppo huomata, että vapaaehtoisia olisi voinut sitouttaa enemmän suunnitteluun. Myös tapahtumabriefin ylöskirjaaminen olisi helpottanut jäsentelemään asioita vielä paremmin. Olen kuitenkin tyytyväinen, että saimme kaikki tärkeimmät elementit mukaan. Hartauden ja varainkeruutapahtuman yhdistäminen sujui paremmin kuin olisin ehkä osannut odottaa. Varsinainen varainkeruuohjelma oli melko lailla Pohjolan Poikien keikka. Varsinkin suomalaiset tuntuivat pitävän heidän musisoinnistaan. Jälkeenpäin ajatellen olisi ollut hyvä saada myös englanninkielistä ohjelmaa. Ainoastaan hartaus oli kaksikielinen.

Olen erittäin tyytyväinen ruokailuun. Se onnistui mielestäni ehkäpä parhaiten. Onnistuin keittiössä ja hernesopasta tuli niin hyvää, että kotipaketitkin myytiin hetkessä. Muutama jäi jopa ilman. Letut olivat maittavia ja niitä sai syödä niin paljon kuin vain jaksoi. Ruokailutilanne itsessään oli myös sosiaalinen ja ihmiset näyttivät viihtyvän ruokapöydässä melko pitkäänkin. Haastavaa oli, että ensimmäiset ruokailijat tekivät jo lähtöä, ennen kuin kaikki olivat edes aloittaneet jälkiruokaa. Siihen vaikutti varmasti tapa päättää jumalanpalvelukset lounaaseen.

Voisin kuvitella järjestäväni rahankeruutapahtuman tulevaisuudessakin. Hankaluudeksi osoittautui ohjelman laatiminen. Haasteena olivat eläkeikäisten kiinnos-

tuksen kohteet, sillä kysellessäni heidän mieltymyksiään en tahtonut saada vastauksia. Minun ratkaisuni oli suomalainen haitarimusiikki ja runonlausunta sekä ruoka. Huomattavasti helpompaa olisi ollut toteuttaa tapahtuma nuorille, sillä olemme järjestäneet nuorille ja lapsille tapahtumia opintojemme puolesta. Toisaalta he saattavat olla ohjelman puolesta vaativampiakin kuin vanhemmat ihmiset.

Koin rahankeruun kiusallisena, vaikka teimme sen yhteisen hyvän vuoksi. Tausalla on ongelma: varojen epätasainen jakautuminen. Pohdin eri palkitsemisvaihtoehtoja suurille lahjoittajille, esimerkiksi että he saisivat nimensä johonkin näkyviin. Ajatus kaatui, sillä totesimme sen olevan epäreilua niitä seurakuntalaisia kohtaan, jotka antavat omaa panostaan vapaaehtoisuudella ja aktiivisuudella. Kaikkien panostus on kuitenkin yhtä arvokasta ja myös ahkerat vähävaraiset ansaitsevat palkkionsa. Nuorten panos oli palkintomagneettien muovaileminen nuortenyössä. Lahjoitimme niitä 50 dollarin tai suurempien lahjoitusten antajille muistoksi. Ihmiset antoivat todella paljon positiivista palautetta. Oli kuulemma ensimmäinen kerta, kun harjoittelija keitti hernekeiton. Minua kehuttiin hyväksi hernesopankeitäjäksi ja sain myös kiitosta musiikkiesityksestäni. Minua ja Nellaan kiiteltiin ylipäättänsä koko tapahtuman järjestämisestä.

Tapahtuman järjestäminen toimi minulle erittäin hyvänä oppimiskokemuksena. Oppimista tapahtui sekä tiedollisella, että tiedostamattomalla tasolla. Opin paljon enemmän kuin vielä osaan edes tiedostaa. Opinnäytetyön kirjoittaminen on toiminut hyvänä analysointimenetelmänä. Olen pohtinut tekemisiäni ja löytänyt parannettavaa tulevaisuutta ajatellen. Koin kehittyväni organisointikyvyissäni sekä onnistumista sosiaalisissa taidoissa. Organisointikyvyssäni on kuitenkin vielä paljon kehitettävää, mikä näkyi liiallisena tehtävien haalimisella. Vastuun jakaminen, tavoitteiden ylöskirjaaminen, palautteen kerääminen ja vapaaehtoisten palkitseminen olivat osa-alueita, joissa Kattotempauksen kohdalla olisi ollut parannetta-

vaa. Erityisiä onnistumisia olivat yhteistyö Nellan kanssa, ruokailu, hartaushetki sekä musiikkiesitykset. Haluan nostaa esille vielä erinomaisen varainkeruu tuloksen 4500 dollaria. Tulokseen liittyviä hyviä uutisia saatiin kuulla vielä tapahtuman jälkeenkin. Odotettu arvio katon korjauskustannuksista pieneni 40 000 dollarista 25 000. Kirkko sai myös merkittävän lahjoituksen eräältä ryhmältä, joka vuokraa kirkon tiloja. Uskon siis, että saimme luotua yhtenäisyyden tunteen. Tunteen, joka suomalaisilla on ollut tullessaan Kanadaan ja rakentaessaan tuon upean kirkon. Tunne siitä, että yhdessä voimme tehdä hyvää.

LÄHTEET

Emmons, R. 1999. *The Psychology of Ultimate Concerns: motivation and spirituality in personality*. New York: Guilford Press.

Eskelinen, R. 2005. *Välittäjä: vapaaehtoistoiminnan malli*. Helsinki: Spring.

Haahtela, R. 2004. *Osallisuus*. Julkaisematon käsikirjoitus.

Harju, A. 2005. Kansalaisyhteiskunta vapaaehtoistoiminnan innoittajana. Teoksessa M. Nylund & A. B. Yeung (toim.) *Vapaaehtoistointa; anti, arvot ja osallisuus*. Tampere: Vastapaino, 58–80.

Helander, E. 2005. Johdanto. Teoksessa E. Helander (toim.) *Matkalla maailmankansalaiseksi: Kirkon ulkosuomalaistyö 2000-luvun alussa*. Tampere: Kirkon tutkimuskeskus, 7-18.

Koivusalo, P. 2003. Konsertit ja musiikkitilaisuudet. Teoksessa L. Erkkilä & U. Tuovinen & E. Tuppurainen (toim.) *Kirkkomusiikin käsikirja*. Helsinki: Kirjapaja, 449–466.

Kortekangas, P. Kirkollinen työ perinteisillä siirtolaisalueilla. Teoksessa K. Kääriäinen (toim.) *Matkassa maailmalla: Kirkon ulkosuomalaistyö 1900-luvulla*. Tampere: Kirkon tutkimuskeskus, 25–88.

Kääriäinen, K. 2003. Johdanto. Teoksessa K. Kääriäinen (toim.) *Matkassa maailmalla: Kirkon ulkosuomalaistyö 1900-luvulla*. Tampere: Kirkon tutkimuskeskus, 9-24.

Lintunen, P. 2003. Seurakunnan musiikkielämä ja sen tavoitteet. Teoksessa L. Erkkilä & U. Tuovinen & E. Tuppurainen (toim.) *Kirkkomusiikin käsikirja*. Helsinki: Kirjapaja, 419–434.

Nissinen, M. 2004. Musiikki, ihminen ja Jumala. Teoksessa J. Haapasalo & L. Lauerma & M. Nissinen & P. Suikkanen (toim.) *Kirkkomusiikki*. Helsinki: Edita, 23–25.

Ojanen, M. 2001. Auttajaksi oppiminen. Teoksessa A. Eskola & L. Kurki (toim.) *Vapaaehtoistyö auttamisena ja oppimisena*. Tampere: Vastapaino, 95–109.

Ropo, A & Eriksson, P. 2001. Hyvinvointipalvelut, liiketoiminta ja vapaaehtoistyö. Teoksessa A. Eskola & L. Kurki (toim.) Vapaaehtoistyö auttamisena ja oppimisena. Tampere: Vastapaino, 41–53.

Sariola, Y. 2003. Kirkkomusiikki ja musiikin teologia. Teoksessa L. Erkkilä & U. Tuovinen & E. Tuppurainen (toim.) Kirkkomusiikin käsikirja. Helsinki: Kirjapaja, 13–36.

Suomen evankelis-luterilainen kirkko. 2013. Kirkko ja ulkosuomalaiset. WWW-dokumentti. Saatavilla: http://evl.fi/ulkosuomalaiset/evl_ContentF3D9D-3. Luettu: 22.10.2013

Vallo, H & Häyrinen, E. 2003. Tapahtuma on tilaisuus: opas onnistuneen tapahtuman järjestämiseen. Helsinki: Tietosanoma.

Vallo, H & Häyrinen, E. 2012. Tapahtuma on tilaisuus: tapahtuma markkinointi ja tapahtuman järjestäminen. Helsinki: Tietosanoma.

Vapaavuori, H. 2003. Virsien käyttö jumalanpalveluksessa. L. Erkkilä & U. Tuovinen & E. Tuppurainen (toim.) Kirkkomusiikin käsikirja. Helsinki: Kirjapaja, 207–218.

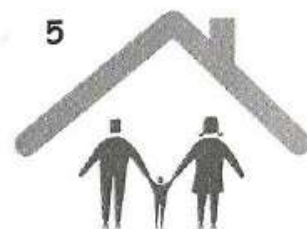
Yeung, A.B. 2005. Vapaaehtoistoiminnan timantti. Teoksessa M. Nylund & A. B. Yeung (toim.) Vapaaehtoistoiminta; anti, arvot ja osallisuus. Tampere: Vastapaino, 104–125.

PALAUTELOMAKE

Arvioi asteikolla 1 (huono) - 5 (erinomainen) ympäröimällä parhaiten tapahtumaa kuvaava väite.

Tapahtuman valmistelu	1	2	3	4	5
sisältö	1	2	3	4	5
mielekkyys	1	2	3	4	5
toteutus	1	2	3	4	5
tarpeellisuus	1	2	3	4	5

Vapaa sana:

EMMAUS LUTHERAN CHURCH

6344 Sperling Ave. Burnaby B.C. V5E 2V4

604-521-7927

Internship Feedback Letter

May 05 2013

To whom it may concern:

On May 5th our interns Samuel and Nella organized a fund raising event for our congregations roof fund. They were given no instructions or restrictions and had complete control over the program. It would have been easy for them to fail in this task instead they far exceeded our expectations.

They planed a brief bi-lingual worship service that included a wonderful sermon that was delivered in an interesting way. They had a conversation. Nella received a letter from her friend Jesus. She told us about the letter and read it in Finnish while Samuel responded in English. This allowed everyone in attendance to understand the message.

After our worship members of our congregation performed poems and songs. Samuel graced us with a few songs on the guitar. Nella had activities for the kids including fishing for candies, and face painting.

We ended our event with a delicious lunch. Samuel made pea soup and some of the ladies made hot cakes. This really allowed everyone to feel included and enjoy our fellowship.

The final result was a successful fundraiser of \$4,500.00. This was far more than anyone expected in an afternoon. This was a fun afternoon that didn't feel like anyone was pressuring attendants for money which I think made more people want to give.

I would like to thank Samuel and Nella for their hard work.

Tony Shaw
Emmaus Council Chairperson